

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 26/01-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2001 predbežne prerokoval podnet Ing. J. J., bytom H., zastúpeného JUDr. J. S., advokátom, H., vo veci porušenia jeho základného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 759/94 v spojení s postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 363/95, postupom Okresného súdu v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 592/99 v spojení s postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 496/99 a takto

r o z h o d o l :

Podnet Ing. J. J. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. decembra 2000 doručené podanie Ing. J. J., bytom H., (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného JUDr. J. S., advokátom so sídlom H., označené ako „Podnet na

preskúmanie postupu súdov pre porušenie ústavných práv občana.“ Navrhovateľ na výzvu ústavného súdu podanie dvakrát doplnil (12. februára 2001, 21. februára 2001).

Navrhovateľ vo svojom podaní poukazuje na svoje nezákonné a neplatné odvolanie z funkcie riaditeľa TS mesta H. 19. júna 1991, ktoré bolo predmetom sporu, v ktorom konal Okresný súd v Humennom pod sp. zn. 10 C 847/92 a jeho návrh zamietol. Navrhovateľ sa voči tomuto rozhodnutiu odvolal a Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 12 Co 618/93 zmenil rozsudok okresného súdu a vyslovil, že odvolanie navrhovateľa z funkcie je neplatné. V ostatnej časti krajský súd zrušil rozsudok prvého stupňa a vrátil ho na ďalšie konanie.

Navrhovateľ považuje ďalšie rozsudky označených súdov v predmetnej veci za porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), nakoľko neposkytli navrhovateľovi ochranu. Zastáva názor, že v dôsledku vyslovenia neplatnosti odvolania z funkcie je neplatné aj jeho preradenie na iné miesto a aj následná dohoda o skončení pracovného pomeru; tvrdí, že jeho pracovný pomer naďalej trvá. Na základe tohto názoru navrhovateľ podal návrh na vyslovenie neplatnosti dohody o zmene pracovnej zmluvy z 24. júna 1991, na vyslovenie neplatnosti dohody o rozviazaní pracovného pomeru z 19. augusta 1991 a na vyslovenie, že jeho pracovný pomer trvá nepretržite odo dňa nástupu do funkcie, t. j. od 18. júna 1990.

Okresný súd v Humennom rozsudkom sp. zn. 10 C 759/94 z 8. júna 1995 určil, že dohoda o zmene funkcie navrhovateľa z 24. júna 1991 je neplatná a zamietol žalobu v časti o určenie, že je neplatná dohoda o rozviazaní pracovného pomeru z 19. augusta 1991 a o určenie, že pracovný pomer trvá od 18. júna 1990. Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 12 Co 363/95 z 8. februára 1996 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým bola žaloba navrhovateľa zamietnutá, proti ktorej sa navrhovateľ odvolal. Navrhovateľ využil možnosť podať podnet na podanie dovolania ministrovi spravodlivosti, avšak Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nezistilo porušenie zákona namietanými rozhodnutiami a podnet ako nedôvodný

odložilo. Navrhovateľ podal ďalší návrh na určenie neexistencie právneho úkonu (dohody o rozviazaní pracovného pomeru) a na určenie trvania pracovného pomeru nepretržite od 18. júna 1990, ako aj na zaplatenie ušlej mzdy vrátane úrokov (vo výške 1 248 000 Sk). Okresný súd v Humennom rozsudkom sp. zn. 16 C 592/99 žalobu navrhovateľa zamietol s výnimkou časti týkajúcej sa mzdových nárokov navrhovateľa, ktoré vylúčil na samostatné konanie (sp. zn. 16 C 433/00). Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 4 Co 496/99 potvrdil rozsudok v napadnutom zamietavom výroku. Navrhovateľ podal podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky, ktorým sa domáhal preskúmania uvedených rozsudkov Okresného súdu v Humennom a Krajského súdu v Prešove na základe mimoriadneho dovolania. Vzhľadom na to, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nezistila dôvody na podanie mimoriadneho dovolania, podnet navrhovateľa ako nedôvodný odložila.

Navrhovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj to, že súdy rozhodovali v rozpore so zisteným skutkovým stavom a v rozpore s platnými právnymi normami, t. j. v rozpore s ústavou, a preto sa domáha, aby ústavný súd vyslovil, že jeho ústavné práva boli porušené.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv, ak o ich ochrane nerozhoduje iný orgán.

Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma, či podnet spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a či neexistujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jednou z otázok, ktoré ústavný súd v tejto súvislosti skúma, je aj to, či nejde o podnet, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podnet možno odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti v prípade, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 53/96, I. ÚS 62/96, I. ÚS 72/96, I. ÚS 75/96, I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/99).

Navrhovateľ namieta porušenie jeho práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa ktorého: „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu (II. ÚS 26/96, I. ÚS 62/97). Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť. K porušeniu práva na súdnu ochranu podľa cit. článku ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98).

Ústavou garantované právo na súdnu ochranu nemožno v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom procese (I. ÚS 4/94). Za porušenie základného práva občana nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (I. ÚS 8/96).

Zakotvením práva na súdnu (a inú) ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje každému predovšetkým prístup k súdu, pretože len v takom prípade sa vytvárajú podmienky na domáhanie sa práva na súdnu ochranu. Toto právo nemá materiálny obsah, ale slúži na to, aby všetky ostatné základné práva boli realizovateľné.

Z podnetu navrhovateľa vyplynulo, že niekoľkokrát uplatnil na všeobecnom súde svoje základné právo zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy, o čom svedčí skutočnosť, že podal na súde niekoľko žalôb, o ktorých súd konal a právoplatne rozhodol. Na základe tejto skutočnosti absentuje príčinná súvislosť medzi konaním, postupom a rozhodnutiami Okresného súdu v Humennom, Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu Prešove, ktorá by zakladala porušenie namietaného základného práva navrhovateľa.

Čo sa týka navrhovateľovej nespokojnosti s rozhodnutiami súdu, ústavný súd nie je oprávnený hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov (I. ÚS 21/98). Nespokojnosť navrhovateľa s rozhodnutiami súdov neznamena odmietnutie prístupu navrhovateľovi k súdu.

Ústavný súd vzhľadom na vyššie uvedené podnet navrhovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.